

SOLUN

Lola.

Iz življenja vaškega norca. — Spisal Štefan Levkos.

Čuden fant je Frënce Ilhov, čuden, da malo takih. Spominjam se, da je nosil nekoč, ko sem bil jaz še majhen, živordeč telovnik in na palcu namesto prstana steklen obroč razbite steklenice. — Nekoč je imel v praznik vojaško bluzo in temne hlače s širokim, rdečim robom ob strani; po maši se je postavil pred cerkvijo, da so ga vsi občudovali in se mu smejali, on pa se jim je milostno režal.

Domačini so ga imenovali Lola, če so govorili o njem; v obraz pa nikoli.

Velik in grozan človek je bil, da mu v vsej fari ni bilo para, razen njegovega brata.

Frënce je bil vedno zanemarjeno oblečen, njegova črna brada vsa razkuštrana in zanemarjena, njegovi lasje kakor strnišče, le bolj dolgi; poleti se hodil bos, pozimi je nosil lesene coklje.

Nekoč je dobil nekje kratke hlače do kolen; oblekel jih je čez dolge, raztrgane in zamazane nogavice; na glavo si je nataknil majhen klobuček s peresom; jopič mu je bil do pasu, ozek in tesno zapet, rokavi do laktov.

Srečal ga je takega star stotnik, ki je bil na vajah, in se začel smejati, da so mu tekle solze:

„Das ist ein Gigerl!“

Frënce je po vojaško salutiral, se divje zarežal in odkorakal po vasi.

Svoje dni je bil pri vojakihi, a le malo časa. Ko je bilo pri raportu klicano njegovo ime, se ni ganil;

tovariši so mu prigovarjali, naj stopi naprej in se oglasi.

„Kaj jaz — tistemu tam!“

Poklicali so ga vdrugo. — Planil je pokoncu, bluzo odpeto, medvedje prsi razgaljene, obraz divji; udaril je s pestjo po mizi, da se je vse preobrnilo. Častniki in vsi drugi okoli so prebledeli in se tresli od strahu. Ko je še nekega predstojnika dodobra pretepel, so ga odpustili domov. Sicer pravijo, da si je kar sam vzel dovoljenje; izdrl je v zaporu omrežje iz okna in odšel po najkrajši poti.

Frënce navadno ni bil hud človek, a gorje, če ga je kdo razjezil; divjal je in besnel, da se je vse treslo pred njim; kamor je zadela njegova pest, tam ni bilo več milosti. — Kdor pa je znal lepo in prijazno ravnati z njim, je bil njegov največji prijatelj.

Zdi se berač, a prosi ne rad. Le ob Vseh Svetih hodi v mesto na pokopališče redno leto za letom; ob drugih velikih in farnih praznikih obiskuje bolj premožne in radodarne hiše, zato pa ga morajo bolje postreči nego vse berače. — On namreč ni berač. — Velik kozarec vina, kos hleba, ostanke od kosila, še najbolje če je meso, in še za tobak povrhu. Gorje mu, ki bi ga kratkoinmalo odpravil; za večno bi bil ob milost pri njem, četudi bi odšel mirno in ne zinil besede.

Če ga poprosi človek ob takih praznikih, naj kaj zapoje, rad uboga in začne peti z divjim, raz-